

~ 1 ~

Ako som mohla znova podľahnúť Félixovmu naliehaniu? Dajakým zázrakom ma zakaždým dostal. Vždy našiel argument a dostatočne dobrý dôvod na to, aby ma dostal tam, kde ma chcel mať. Zakaždým som si vravela, že sa možno nájde niečo také, čo mi pomôže uniknúť. A zakaždým som sa nechala napáliť. Pritom som Félixu poznala ako svoje topánky a vedela som, že máme diametrálne odlišný vkus. Takže keď za mňa premýšľal a rozhodoval, bol úplne vedľa. Po toľkých rokoch nášho priateľstva som to už mohla vedieť. Napriek tomu som ďalší, v poradí už šiesty sobotný večer strávila v spoločnosti totálneho imbecila.

Minulý týždeň som mala šťastie na magora zblázneného do bio a zdravého životného štýlu.

Človek by si pomyslel, že Félix má výpadok pamäti, pokiaľ ide o neresti jeho najlepšej kamarátky. Celý večer sa niesol v znamení prednášky o mojej nadmernej spotrebe tabaku, alkoholu a nevhodnej stravy. Ten čudák mi len tak medzi rečou zvestoval, že môj otrasný spôsob života môže viesť len a len k neplodnosti a že sa podvedome pokúšam flirtovať so smrťou. Félix mu pravdepodobne nepredložil techničák jeho potenciálnej partnerky. Obdarila som ho očarujúcim úsmevom a oznámila som mu, že o smrti a samovražedných chutičkách rozhodne čo-to viem, a odkráčala som.

Kretén na dnes bol z iného súdka. Celkom pekný, z váženej rodiny a bez ambícií držať mi prednášky. Mal však jednu zďaleka nie zanedbateľnú chybičku krásy. Podľa všetkého bol presvedčený, že ma dostane do postele pomocou výpočtu svojich hrdinských výkonov so svojou milenkou menom GoPro: „V lete sme s mojou GoPro zdolali ľadopád... Túto zimu sme s mojou GoPro zvládli zjazd na ľadovci... Vzal som si moju GoPro do sprchy... Minule sme s GoPro vyskúšali, aké je to jazdiť metrom, chápeš...“, atakďalej. Po spoločne strávenej hodine mi bolo jasné, že nie je schopný dokončiť vetu bez toho, aby ju nespomenul. Dostala som sa do štádia, keď som zauvažovala, či s ňou chodí aj na záchod.

– Kam chodím s mojou GoPro? Asi som ti dobre nerozumel, – zarazil sa uprostred reči.

Ups, asi som uvažovala príliš nahlas. Vyzerala som ako otrasná ženská, neschopná prejavíť záujem o to, čo mi ten muž vykladá, a mysliača len na to, čo tu vlastne robím. Mala som toho po krk. A tak som sa rozhodla rázne s tým skončiť.

– Vieš, si veľmi sympatický človek, ibaže si šialene zamilovaný do svojej kamery a ja nemám chuť miešať sa medzi vás. Pokojne oželiem dezert aj kávu. Všetko mám aj doma.

– V čom je problém?

Vstala som, on tiež. Namiesto pozdravu som mu len mávla rukou a zamierila som k pokladnici. Nie som taká hyena, aby som ho nechala zaplatiť účet za toto fiasko. Posledný raz som sa naňho obzrela a pridusila som výbuch smiechu. V tej chvíli by sa mi zišla GoPro kamera, aby som zvečnila, ako sa zatváril. Chudák chlapec...

Na druhý deň ráno ma zobudil telefón. Kto sa opovažuje narušiť moje posvätné nedeľné vylihovanie? Že sa vôbec pýtam!

– Áno, Félix, – zamumlala som do slúchadla.

– *And the winner is?*

– Zavri zobák.

Jeho chichot ma podráždil.

– O hodinu ťa čakám, však ty už vieš kde, – za-
bľabotal a zavesil.

Natiahla som sa v posteli ako mačka, až potom som sa pozrela na budík. Bolo dvanásť štyridsať-
päť. Mohlo to byť aj horšie. Cez týždeň som nemala
problém vstať načas a otvoriť svoju literárnu kavia-
reň, ale nedeľu som si nekompromisne vyhradila na
spánok. Potrebovala som si oddýchnuť a vyprázd-
niť si hlavu. Spánok bol mojím útočiskom. Najskôr
som doň unikala od svojich veľkých smútkov, teraz
od malých problémov. Vstala som a s úľavou zisti-
la, že vonku je krásny deň. Do Paríža zavítala jar.

Už som bola na odchode, keď som si spome-
nula, že mám kľúče od kaviarne nechať doma,
Bola predsa nedeľa a ja som si sľúbila, že tam ni-
kdy viac nestrávim „deň Pána“. Cestou na Ulicu
des Archives som sa neponáhľala. Podchvíľou som
sa pristavila, zapálila som si prvú cigaretu a poko-
chala som sa výkladmi. Stretla som zopár stálych
hostí kaviarne a zamávala som im na pozdrav. Len
čo som vošla na terasu, kde sme zvyčajne trávili
naše nedele, Félix prekazil čaro pokojného dňa.

– Kde si tak dlho? Skoro ma vyhodili od náš-
ho stola!

– Zdravím ťa, milý Félix, – s hlasným cmuk-
nutím som ho pobožkala na líce.

Prižmúril oči.

- Aká si odrazu milá, za tým musí niečo byť.
- Vôbec nie! Hovor, aký bol večer? O kolkej si skončil?
- Keď som ti zavolať. Som hladný, objednajme si.

Nechala som ho, nech privolá čašníka a objedná pre oboch brunch. Bol to jeho nový koníček. Chcel sa učičikať, a tak vyhlásil, že po divokých sobotných večierkoch ho brunch postaví na nohy rozhodne lepšie než oschnutý kus prihrievanej pizze. A tak si ma od istého času volal za svedka a za môjho obdivného pohľadu sa napchával praženicou, bageťou a párkami a nalial do seba liter pomarančového džúsu, ktorý mal uhasiť jeho smäd po opici.

Celkom ma prešla chuť do jedla, takže som ako vždy len pozobkala zvyšky z jeho taniera. So slnečnými okuliarmi na nosoch sme sa vyvaľovali na stoličkách a fajčili.

- Pôjdeš ich zajtra pozrieť?
- Ako vždy, – odvetila som s úsmevom
- Pozdrav ich odo mňa.
- Spoľahni sa. Naozaj tam už nikdy nezájdeš?
- Nie, už to nepotrebujem.
- Nechce sa mi veriť, že som tam predtým nechcela ani vkročiť!

Bol to môj pondelňajší rituál. Literárna kaviareň bola zatvorená a ja som chodila ku Colinovi a Clare. Či pršalo, dul vietor alebo snežilo, šla som. Rada som im rozprávala, čo sa cez týždeň prihodilo, všelijaké drobné kaviarenské historky... Odkedy som začala znova chodiť medzi ľuďmi, zásobovala som Colina podrobnosťami o nepodarených schôdzkach. Zdalo sa mi, že počujem jeho smiech, a smiala som sa s ním, akoby sme spolu kuli dajaké pikle. S Clarou to bolo zložitejšie. Nedokázala som sa s ňou dôverne rozprávať. Spomienka na dcéru ma zakaždým znova vtiahla do víru bolesti. Podvedome som si rukou siahla na krk. Raz som si pri rozhovore s Colinom strhla z retiazky obrúčku, ktorú som nosila ako prívesok. Raz a navždy.

Je to už niekoľko mesiacov, čo na krku nič nenosím. Práve som Colinovi vysvetľovala, že som premýšľala nad Félixovými návrhmi, aby som šla na rande, a zvažovala som, že ich prijmem.

– Láska moja... si tu... vždy tu budeš... ale odišiel si ďaleko... a už sa nikdy nevrátiš, zmierila som sa s tým... a chcela by som to aspoň vyskúšať, chápeš...

S povzdychom som sa pokúsila preglgnúť slzy. Pritom som sa končekmi prstov pohrávala s obrúčkou.

– Začína ma ťažiť... Viem, že mi to nebudeš mať za zlé... myslím, že som pripravená... dám si ju dole... cítim, že som sa z toho dostala... navždy ťa budem ľúbiť, na tom sa nič nezmení, ale už je to iné... dokážem žiť aj bez teba...

Objala som pomník a s očami plnými slz som si sňala retiazku. Celou silou som obrúčku stisla v dlani. Nato som vstala.

– Takže zas o týždeň, milí moji. Clara... mama... mama ťa ľúbi.

Odišla som a ani som sa neobzrela.

Félix ma potľapkal po stehne a vytrhol ma zo zamyslenia.

– Poďme sa prejsť, je tak nádherne.

– Ako povieš!

Zamierili sme na nábrežie. Ako každú nedeľu, aj dnes sa Félix dožadoval, aby sme prešli na opačný breh Seiny, prekľučkovali ku katedrále Notre-Dame a zapálili sviečku. „Musím odčiniť svoje hriechy,“ vyhováral sa. Lenže mňa neoblafol. Bola to ofera za Claru a Colina, jeho spôsob, ako zostať s nimi v spojení. Kým vnútri rozjímal, čakala som ho pred katedrálou a pozorovala turistov, ktorí to schytali od holubov. Práve som dofajčila cigaretu, keď som sa stala divákom remaku smrti mamy Amélie Poulainovej v podaní istého Félix, hodného Oscara – najmä v kategórii plač! Potom

ma tento úžasný herec objal okolo pliec, s predstieraným dojatím pozdravil divákov a spolu sme sa pomaly vydali na spiatočnú cestu do našej obľúbenej štvrte Marais a sushi baru, kde sme trávili nedeľné večery.

Félix popíjal saké. „Klin sa klinom vyráža,“ poučal ma. Mne úplne stačilo jedno Tsingtao. V prestávke medzi dvoma kúskami makis prešiel do útoku a dožadoval sa hlásenia. To bude raz-dva!

– Tak čo ti prekáža na tom zo včera?

– Kamera na čele!

– Wau! To je božsky vzrušujúce.

Padlo zaucho.

– Kedy ti konečne dôjde, že naše predstavy o sexe nie sú rovnaké?

– Tvoje sú smutné, – zatiahol.

– Ideme domov? O chvíľu mi na jednotke začína film.

Félix ma ako vždy odprevadil až ku dverám kaviarne. A na rozlúčku si ma ako vždy tuho vystískal, dobre že ma nerozpučil.

– Chcem ťa o niečo poprosiť, – zamumlala som z jeho zovretia.

– Hovor!

– Prosím ťa, prestaň sa hrať na zoznamku. Mám

plné zuby nepodarených schôdzok. Som z toho znechutená!

Odstrčil ma.

– Nie, neprestanem. Chcem, aby si stretla správneho chlapa, sympaťáka, s ktorým budeš šťastná.

– Ale ty mi zakaždým nájdeš nejakého čudáka, Félix! Zvládnem to aj sama.

Zavrtal sa do mňa pohľadom.

– Stále myslíš na toho svojho Íra?

– Netáraj hlúposti! Z Írska som sa vrátila pred rokom. Spomínala som Edwarda? Nie! Nemá s tým nič spoločné. Je to stará záležitosť. Nemôžem za to, že ma zoznamuješ s takými babrákmi!

– Dobre, dobre! Nechám ťa chvíľu oddýchnuť, ale musíš sa trochu otvoriť možnostiam. Vieš rovnako dobre ako ja, že Colin by si prial, aby si si niekoho našla.

– Viem. A to aj mám v úmysle... Dobrú noc, Félix. Vidíme sa zajtra. Čaká nás veľký deň!

– Yes!

Pobozkala som ho na líce rovnako nahlas, ako keď sme sa pred niekoľkými hodinami stretli, a vošla som do domu. Napriek Félixovmu naliehaniu som sa odmietala presťahovať. Páčilo sa mi bývanie v malom bytíku nad literárnou kaviarňou. Bola som uprostred diania a to mi vyhovovalo. Najdôležitejšie však bolo, že som bola tam,

kde som sa celkom sama bez pomoci dala dokopy. Nepoužila som výťah, radšej som sa po schodoch vyšťverala na piate poschodie. Zastala som až pred dverami do bytu, oprela som sa o ne chrbotom a spokojne som si vydýchla. Napriek nášmu poslednému rozhovoru som s Félixom strávila skvelý deň.

Nikdy som nepozerala film na jednotke, hoci Félix si to myslel. Púšťala som si hudbu. V ten večer som siahla po Ásgeirovom *King and Cross* a pripravila som sa na to, čomu som hovorila moje večerné Spa. Rozhodla som sa, že sa budem o seba starať, a nepoznám vhodnejší čas na pleťovú masku, peeling a všetky tie ženské taľafatky, než je nedeľný večer.

O hodinu a pol som voňavá a s hebkou pokožkou konečne vyliezla z kúpeľne. Uvarila som si poslednú nedeľnú kávu a pohodlne som sa usadila na pohovke. Zapálila som si cigaretu a nechala myšlienky voľne blúdiť. Félixovi som nikdy nepovedala, čo ma prinútilo navždy Edwarda uložiť do najspodnejšej zásuvky v mojej pamäti a vytesniť všetky spomienky naňho.

Po návrate z Írska som prerušila všetky kontakty s priateľmi, ktorých som si tam našla – s Abby a Jackom, s Judith, a hlavne s Edwardom. Samozrejme, že mi šialene chýbal. Ako vlny prílivu sa

ku mne vracali šťastné aj boľavé spomienky na čas, ktorý som s ním prežila. Čas však všetko vylietá a ako plynul, nadobúdala som čoraz väčšiu istotu, že sa im už nikdy neozvem, a najmä nie Edwardovi. Uplynulo vyše roka a po takej dlhej dobe by to aj tak nikam nevedlo... Hoci...

Asi pred šiestimi mesiacmi, v jednu zimnú nedeľu, lialo ako z krhly a ja som trčala sama doma. Pustila som sa do upratovania skrine a narazila som na škatuľu, do ktorej som založila spoločné fotografie, čo urobil na Aranských ostrovoch. Otvorila som ju a pri pohľade na jeho tvár som zostala ako obarená. Ako v ošiali som sa vrhla k telefónu, vyhľadala som v zozname jeho číslo a vytočila som ho. Chcela som, či skôr som potrebovala zistiť, čo je s ním. Pri každom zazvonení som takmer zavesila. Zmietala som sa medzi obavou z toho, že ho budem znova počuť, a obrovskou túžbou obnoviť náš vzťah. Ozval sa záznamník. Svojím chrapľavým hlasom sa predstavil menom a po ňom nasledovalo už len pípnutie. Zmohla som sa len na: „Ehm... Edward... To som ja... Diane. Chcela som... chcela len vedieť... ehm... ako sa máš... Zavolaj mi... prosím ťa.“ Len čo som položila, bolo mi jasné, že to bola poriadna hlúposť. Chodila som hore-dolu po izbe a hrýzla som si nechty. Neodbytná zvedavosť, ako

sa má a či už na mňa zabudol, ma na celý zvyšok dňa priklincovala k telefónu. Viedlo to tak ďaleko, že som to o desiatej večer skúsila znova. Nezdvihol. Na druhý deň ráno som si nevedela prísť na meno. To, čo som spravila v predchádzajúci večer, bolo trápne. Vďaka záchvatu šialenstva z predchádzajúceho dňa som pochopila, že Edward s konečnou platnosťou patrí minulosti a navždy zostane len epizódou v mojom živote. Vďaka nemu som sa prestala cítiť povinná zostať lojálna voči Colinovi. A v tej chvíli som sa cítila oslobodená aj od neho. Bola som pripravená otvoriť sa svetu.

AGNÈS MARTIN-LUGAND

Život je ľahký, nerob si starosti

Druhé slovenské vydanie, prvé vo vydavateľstve Lindeni
Vydalo vydavateľstvo Lindeni v roku 2020 v spoločnosti
Albatros Media Slovakia, s. r. o., so sídlom Mickiewiczova 9,
Bratislava, Slovenská republika.

Číslo publikácie 2 294

Zodpovedná redaktorka Marta Jankajová

Technický redaktor Lubomír Kuba

Z francúzskeho originálu *Agnès Martin-Lugand*:

La vie est facile, ne t'inquiète pas,

ktorý vyšiel vo vydavateľstve Éditions Michel Lafon v Paríži
v roku 2015, preložila Zuzana Szabóová.

Jazyková redakcia Mária Gálová

Návrh obálky Natálie Pecková

Sadzba GLYFA

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

ALBATROS MEDIA